

Svenska Kennelklubbens policys

Dressyr

För SKK är det självklart att all hunddressyr ska utgå från positiv inläring och förstärkning. I den mån en hund behöver korrigeras, får tillrättavisningen aldrig vara onödigt hård, den måste anpassas till individen, förseelsen och situationen och får aldrig styras av förarens ilska eller dåliga självbehärskning.

Fysisk-psykisk belastning på hund i träning och arbete

Vissa hundar utsätts för hård belastning och risk i sitt arbete. Därför är det ofrånkomligt att de också utsätts för fysisk och psykisk belastning under träning. Exempel: jakthundar vid eftersök på vissa viltslag, räddningshundar, bomb- och minhundar samt polishundar.

Dressyrpolicy för SKK Fastställd av Kennelfullmäktige 1997

Vi är ganska lika våra hundar. Liksom människan är hunden ett socialt djur som trivs i små grupper. Hos oss motsvaras hundflocken av familjen, kompisgänget, fotbollslaget eller någon annan mindre grupp med gemensamma normer, där vi känner trygghet och solidaritet. Denna likhet i socialt avseende är själva nyckeln till hundens position som människans bästa vän och medhjälpare och den skall också vara det fundament på vilken all uppfostran, utbildning och dressyr av hundar vilar.

Det skall börjas i tid..... Hundens sociala anpassning måste påbörjas redan i valpstadiet. Därför skall den unga hunden så ofta som möjligt få vistas tillsammans med människor. Genom att både visa uppskattande vänlighet och sätta gränser för den unga hunden, klargörs rangordningen samtidigt som hundens uppmärksamhet och samarbetsvilja utvecklas.

Valpen skall redan tidigt få klart för sig var den står på familjens sociala rangskala. Det kan emellertid inte nog betonas, att hunden aldrig får kuvas. En hund betraktar som sin självklara ledare endast den som vunnit hundens respekt genom att vara rättvis, bestämd och konsekvent. All framgångsrik hunddressyr bygger på ett harmoniskt förhållande mellan hunden och en tydlig och respekterad ledargestalt.

Hårda tag hämmar hunden

Inom hundflocken existerar olika former av aggression, exempelvis ranghävdande och avvisande. Genom den förstnämnda hävdar den enskilda medlemmen sin ställning inom flocken. Den andra formen syftar till att stöta bort en icke önskvärd flockmedlem. Detta är ytterst viktigt att hålla i minnet. Förstår hunden till fullo varför den råkat i tillfällig onåd, får tillrättavisningen effekt även om den inte är särskilt kännbar. Inger hunden däremot inte sambandet mellan förseelse och korrigerande, uppfattar den förarens missnöje som avvisande aggression. Tillrättavisningen får då inte någon som helst positiv verkan på hundens beteende. I stället upplever hunden att den inte är önskvärd och drar sig undan, blir rädd och krypande. Händer detta upprepade gånger, mister hunden helt förtroendet för sin förare och förlorar förmågan att ta till sig dressyren.

Hunden måste vara med på noterna

Bestraffning är ingen inlärningsmetod och kan därför aldrig forma en hunds beteende i positiv riktning. Däremot nås framsteg i all dressyr om det önskvärda beteendet gradvis tränas fram under en systematiskt uppbyggd inlärningsfas i största samförstånd mellan förare och hund.

Hunden måste alltid förstå varför den tillrättavisas. Den handling vi genom dressyren önskar att hunden lär sig utföra får inte heller av denna uppfattas som farlig eller smärtframkallande. Brott mot dessa grundläggande dressyrprinciper kan vara liktydigt med djurplågeri.

Genom belöning av det korrekta beteendet kan tillrättavisning i de flesta fall undvikas. Speciellt under de tidigaste skedena av inläringen av ett nytt moment bör hunden belönas frikostigt vid minsta framsteg. Även senare under träningen är belöning alltid att föredra framför tillrättavisning. I detta sammanhang är det viktigt att betona att kravet på hundens anpassning till olika former av verksamhet, miljö osv, aldrig får överskrida den enskilda hundens förmåga.

Alla hundar är inte lika

Alla hundar måste genomgå någon form av uppfostran eller dressyr för att fungera i vårt samhälle. Beroende på ras och användningsområde är det emellertid stor skillnad på vad som krävs av den färdigutbildade hunden. Av våra sällskapshundar fordrar vi normalt endast en viss grad av lydnad för att underlätta relationen mellan hunden och människorna i dess närhet. För vall-, bruks-, skydds-, tjänste- och jakthundar är kraven väsentligt högre, och det kan därför ibland krävas en mera eftertrycklig dressyr för att hunden ska fungera pålitligt även i en svår eller frestande situation.

Ett mycket stort ansvar vilar på uppfödarna när det gäller att bevara och om möjligt ytterligare förbättra dessa rasers bruksegenskaper och få fram hundar med utpräglad naturlig fallenhet för sin uppgift och som därför kan dresseras med små medel. Aveln inom jakt- och brukshundraserna skall baseras på hundar som visat sig lätta att, utan hjälp av kraftiga korrektionsmetoder, dressera till en hög nivå inom rasens användningsområde.

Här kan inte nog understrykas vikten av att den presumtive hundägaren väljer hund av lämplig ras, så att hunden kan svara mot ägarens behov och samtidigt få utvecklas inom det användningsområde, som den många generationer avlats för.

Dressyren skall individanpassas. I den mån korrigerig eller tillrättavisning ändå behövs i samband med hundutbildning, får denna aldrig vara onödigt hård. Det är naturligtvis omöjligt att exakt ange var gränsen går mellan tillåten och otillåten korrigerig av hund. Det är inte enbart själva tillrättavisningens innehåll som har betydelse, utan även situationen som den utdelas i och hur känslig ifråga hunden är.

Därför måste tillrättavisning av hund alltid anpassas till individen, förseelsen och situationen och får aldrig styras av förarens ilska eller brist på självbehärskning. Tillrättavisning av hund som visar rädsla eller tydlig underkastelse får inte ske.

Det är inte möjligt att dra en skarp skiljelinje mellan tillåtna och otillåtna sätt att tillrättavisa hund. I princip skall det i de flesta fall räcka med verbal tillrättavisning och/eller kroppsspråk.